

SOHA NEM KÉSŐ!

2013. június 16.

– Csidei Katalin tanításának előben elhangzott nyersfordítású szövege belső használatra –

Hálát adunk neked Uram az életünkért, a megváltásunkért, az Úr Jézus drága véréért. Köszönjük, hogy megadtad ezt a napot nekünk. Köszönjük a gyógyulásokat, a szabadulásokat, a szükségek betöltését. Hívjuk a Szent Szellemet, áradjon ki a szívünkbe. Vezessen minket, tanítson minket, gyógyítson minket, erősítsen minket.

Hálát adok néked Uram, hogy megnyitod a szíveket a Te Igéd befogadására, és a Te Igéd nem tér hozzád üresen, hanem áldás lesz azoknak, akik hallgatják. Dicsérünk Uram, áldunk és magasztalunk, minden dicsőséget Néked adunk mindazért, amit elvégzel a mai napon is, és amit elvégeztél az életünkben.

Áldd meg hatalmasan mindazokat, akik eljöttek erre az alkalomra, áldd meg a családokat Uram, áldd meg a testvéreinket Izraelben, az országban, az ország határain kívül. Minden dicsőség a Tiéd Uram, és minden hála a drága Jézus szent nevében. Ámen.

Áldottak vagytok, és dicsőség az Úrnak, hogy eljöttetek a mai napon. Sanders pásztor és Erzsébet, továbbá néhány imatársunk Izraelben imádkoztak ma is, értünk is és ezért az alkalomért is.

Ha ma először vagy itt, és most csalódott vagy, hogy nem a vezető pásztorunkat látod, akkor kértem az Úrtól, hogy erősítsen meg, és tölts be azt a szükségét, ami elhozott ide, mert Jézus itt van. Jézus él, és itt van!

Azt hiszem erre a dalra – Jézus az én Uram –, kellett várnom még egy kicsit, mert ettől mindig összeszorul a szívem. Életem első alkalmán, Csornán, amikor én újjászülettem, ez a dal volt a fülemben. És egész Győrig ezt énekeltük, hogy – Jézus az én Uram, a mindenem.

És ez azóta is összekapcsolódik valahogy az újjászületésemmel. Köszönöm. Köszönöm az Úrnak, hogy megerősített ezzel. És mielőtt az Igehirdetésre rátérek, a következő bejelentéseket szeretném megtenni felétek.

A mai napra nagyon készítettem a szívemet, hogy olyan üzenetet tudjak hozni nektek, ami megérinti az én életemet és a szívemet is, és hiszem, hogy a ti életetekben is megoldást fog hozni néhány olyan problémára, amivel birkóztatok eddig, és még nem sikerült győződtök.

Az üzenetemnek a címe és mondanivalója: *Soha nem késő!* Soha nem késő, de hogy mire nem késő, és mi a tennivaló, erről szeretnék Isten Igéjéből tanítani nektek.

Sokan úgy érezzük az életünkben, hogy vannak olyan helyzetek – legyen az egészség, család, munkahelyi, anyagi helyzet –, amikor úgy érzem, hogy nem bírom tovább. Hogy itt

már valaminek történnie kell, itt valami változásnak kell jönnie, mert én ezt nem tűröm, nem bírom, nem bírom elviselni tovább.

Ezt mondjuk, ha nagyon elfoglaltak vagyunk, ezt mondjuk, ha nem győzzük már tenni a tennivalókat, mert annyi teher nehezedik a vállunkra. Azt mondjuk, hogy valaminek már történnie kell az életünkben, mert nem bírjuk tovább.

Nagyon sokan mondják, hogy nem bírok a gyermekeimmel, nem bírok ezzel a kamasszal, nem bírom már tovább ezt a flegmaságot, amit ő csinál. Vagy nem bírom ezt a házasságot, nem bírom ki a házastársammal már egy napig sem tovább. Mert olyan házasságban élek, ami tűrhetetlen a számomra. Vagy nem bírom ezt a munkát, gyűlölök bemenni a munkahelyemre, már nem bírom tovább, valaminek történnie kell.

Egy dolog nagyon fontos ilyenkor, amikor ezt kimondjuk, hogy már ezt *nem bírom* tovább, már itt történni kell valaminek, akkor általában az van, hogy *másnap ugyanúgy* kezdjük a napot. Megyünk még egy kört a „hegyünk” [problémánk] körül, nem változik semmi. Újra és újra ugyanaz megy tovább, és nem változik meg semmi.

A lusta és *passzív* hozzáállásunk miatt mindig azt várjuk, hogy majd más tegyen valamit, hát történjen már *kívülről* valami, hát segítsen már nekem valaki, ha más nem, hát Isten segítsen már nekem, tegyen már valami csodát, változtassa már meg az én életemet, hiszen láthatja, hogy már nem bírom tovább.

Sokszor úgy éreztem én is, hogy nagyon sok a tennivalóm, nagyon tele van a határidő naplóm, és akkor rá kellett jönnöm, hogy ezt a határidő naplót *én írtam* tele. Tehát ki tud rajta *változtatni*? Én magam, amikor eldöntöm, hogy mit bírok és mit nem bírok.

Tegye fel a kezét az, aki úgy érzi, hogy az életében van olyan terület, ahol valaminek meg kell változnia. Látom, vagyunk néhányan, akkor lesz mit tennünk a mai napon. Drága testvéreim azt mondom, hogy soha nem késő.

Soha ne érezd azt, hogy már elment az idő, már nincs hozzá erőm, már nincs hozzá pénzem, már felesleges valamit tennem, mert soha nem késő. És még egyet mondok: *ti* vagytok az egyetlenek, akik ezt a *változást* el tudjátok kezdeni.

Nagyon sokan önsajnálásban, depresszióban vannak. Sanders pásztor néhány héttel ezelőtt, egy nagyon jó című tanítást hozott: *Soha, soha, ne sajnáld magad!* És már maga a tanításnak a címe is elég arra, hogy naponta eszünkbe jusson és ismételgessük.

De ha *mi megteesszük* a tőlünk telhetőt, amire mi képesek vagyunk, akkor *Isten hozzáteszi* azt, amire mi már nem vagyunk képesek. Ez a legegyszerűbb *törvényszerűség* Isten Igéjében, hogy te megteszed, ami tőled telik, Isten pedig megteszi, amire te már nem vagy képes.

Például kezd azzal, hogy legalább *imádkozol*. Imádkozol és *megkéred* Őt, hogy a helyzet felett valami *változás* történjen. Ugyanis nem tud Isten cselekedni az életedben, amíg erre fel nem *hatalmazod*, amíg erre meg nem kéred. Te és Ő, *együtt* tudtok csak lépni.

Az embernek *szabad akaratot* adott Isten. Nincs az, hogy ülök és *várákozok*, hogy Istenem, tegyél már valamit. Jaj, Istenem, mikor történik már meg az én csodám? Mikor teszel már valamit, hogy én kimozdulhassak innen, és közben én csak ülök és sajnálom magamat.

Ha van valami az életedben, amiről úgy érzed, hogy nagyon nyomaszt – legyen az anyagi helyzet, emberi kapcsolat, munkahelyi, bármi, ami nyomaszt téged –, és amiben nem érzed jól magad, akkor vizsgálj meg, hogy milyen *indíttatásból* kerültél erre a területre?

Az Úr vezetésére kerültél oda, vagy a *magad* okos fejéből hoztad magad ebbe a helyzetbe? Mert ne várjuk azt, hogy amit mi testből elkezdünk, azt majd Isten nekünk szépen befejezi. Ez nem így működik.

Ha nem vagy az Úr akaratában, hanem a saját akaratodból belementél egy olyan élet-helyzetbe – *kérheted*, hogy segítsen, ha beismered, hogy hibáztál –, de *neked* is tenned kell valamit, hogy kikerülj innen.

Vagyis ha egy kiszáradt patak mellett ülsz, és csak morogsz, és sajnálsz magadat, hogy valaki tegyen már valamit, mert így nem bírom tovább, akkor itt az ideje, hogy te legyél az, aki *teszel* valamit.

Te legyél az, aki *felállsz* a kiszáradt patakod mellől, és nem ülsz ott tovább, sajnálva magadat. Ha én megteszem azt, amire képes vagyok, akkor Isten hozzáteszi azt, amire én nem vagyok képes.

Nagyon sokan azt mondják, hogy de te nem ismered az én házasságomat. Micsoda házastársam van nekem, Uram, Isten! Te nem tudod a társadat megváltoztatni, de megmondod, hogy mit tehetsz. *Vethetsz* legalább egy magot.

Keress benne valamit, amit meg tudnál dicsérni. Keress egy *magot* benne, pl. szép a barna szemed. Keress benne egy magot, bármit, pl. szeretem a termetedet. S ezt mondd meg neki. És imádkozz, hogy Uram, ennyit találtam benne, a többi mind gyűlöletre méltó.

Ezt az egy magot fogd meg Ura, és áldd meg nekem ezt az egy magot, és teremts belőle nekem *aratást*, hogy én is valamit próbáljak ebben a számomra elviselhetetlen házasságban, ebben az együttélésben tenni.

Akinek pl. nem tud főzni a felesége, vagy borzasztóan főz, a férj szidja a feleségét. Amikor hazamész, mondd azt, hogy te kened a *legjobb* zsíros kenyeret. Ez is egy nagy öröm. Hát valami *pozitívum* minden emberben van. Valami jó, minden emberben van! Keresd meg!

Legalább keresd ahelyett, hogy folyamatosan szidod és panaszkodsz, és ülsz a száraz patakod mellett. *Keresd* meg azt az egy pozitívumot, amit tudsz benne dicsérni, és mondd el neki. Nagyon fel fogja rajta kapni a fejét, mert nem ehhez van szokva tőled.

De Isten meg tudja áldani ezt a magot. Azután másnap hátha találsz még egyet, mert ő másképp válaszol. Mondjuk most ki, hogy – *Igen én is tehetek valamit, el fogom kezdeni megtenni, ami tőlem telik. Ámen.*

ÉSAIÁS 43,18.

18. Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!

Néhány évvel ezelőtt foglalkoztam a múltunkkal – amikor lehetőségem volt itt tanítani –, hogy nem tudod visszaszerezni az éveket. Nem tudod meg nem történné tenni, ami a múltadban történt. Ha nem tudod elfelejteni, *lezárni* az életednek azt a részét, amikor megaláztak, kismizmiztek, megloptak, amikor borzalmas körülmények között éltél, *nem tudsz előbbre* jutni.

Aki mindig a múltban dagonyázik, abban ül, arra gondol vissza, arra azt mondtuk, hogy olyankor mindig a „rossz dobozom” tetejét nyitogatom – hogy jaj, hogyan bántak velem; jaj, mennyit szenvedtem én akkor; hol lennék én már, ha nem ez történt volna velem –, nem tudsz előbbre lépni, az *önsajnálat* nem visz *előbbre*. Nézzük ennek az Igének a folytatását.

ÉSAIÁS 43,19.

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket.

Nem azt mondja Isten, hogy fogok majd érted tenni valamit. Azt mondja, hogy *újat* cselekszem, *most készül!* De ha te el vagy merülve a múltad feletti rágódásban, az önsajnálóban – *ha bezzeg én a Hufnágel Pistihez mentem volna feleségül!* jelszóval –, akkor nem tudsz arra figyelni, amit az Úr ma neked készít.

Ami „*most készül*” jelenti, hogy készíti neked az *új utat* a pusztában. De amíg te magadat *sajnálod*, és *hátrafele* nézel, addig *nem látod* meg az újat, amit az Úr készít neked! Tehát nem majd fogok tenni, hanem *megteszem*, ami tőlem telik.

Keresd meg, ami fáj a múltadban, *bocsásd meg* és tedd le, és ne nyisd ki azt az ajtót többé. Álljunk Isten oldalára, és kezdjük *megtenni* azt, ami tőlünk telik, hogy jobba tegyük az életünket, hogy *megváltoztassuk* az életünket, hogy Isten is megtehesse, és mindazokat az *áldásokat* valóságba hozhassa, amit mi már képtelenek vagyunk elvégezni.

Isten nem tudja megáldani a passzivitást és az önsajnálatot. Ez nem az Ő területe. Ha megteszed, ami tőled telik, Isten is megteszi azt, amire te már nem vagy képes. De hát, ahogy a gyermekeim viselkednek, az egy katasztrófa, rám se néznek, a házam egy borzadály, oda embert behívni nem lehet, én magam olyan vagyok, mint egy roncs... Nagyon sokszor halljuk ezeket.

Tudod mit? Kezdjél el *tenni* valamit ezeken a területeken. Ne keseregj azon, hogy milyenné váltak, milyenné vált az életed, milyenné vált a környezeted, milyenné vált a gyermeked. Ne kezdjél el keseregni, állj meg, és pont. Tegyel valamit, kezdj el valamit tenni, mert ami már megtörtént, azzal nem tudsz semmit tenni.

De arra, ami történni fog a következő pillanatban, arra már *befolyásod* van. Abban, hogy mi lesz holnap, abban már te is benne vagy, hogy mi történik az életedben. És nagyon fontos, hogyha *megteszed*, ami tőled telik, akkor meg fogod kapni Istentől a szükséges *hozzávalót*.

Nézd meg először is, hogy *mit mond* Isten a dolgaidd felől, ahol problémáid vannak. Azután változtasd meg az Ige szerint a *gondolataidat*, változtasd meg a *szavaidat*, változtasd meg a *cselekedeteidet* az Ige vonalában.

És ha *megváltoztatod* a gondolataidat, a szavaidat, a cselekedeteidet az Ige vonalában, akkor mi fog történni? Akkor Isten Igéje *működni* fog az életedben. De neked kell tenned valamit, neked kell kimondanod azt az Igét, *megvallani* a dolgod felett. A szívedben ott kell lenni az *elhatározásnak*, hogy igenis nem tűröm tovább, változtatni fogok az életemen.

Ne gondolkodjatok azon, ami régen volt! Újra el kell, hogy mondjam, *engedjük el a múltat*, mert nem tudjuk megváltoztatni. Az ördög csak arra használja, hogy haragot, meg nem bocsátást és fájdalmat hozzon elő.

Egy idő után én eldöntöttem, hogy a *szép dolgokat* fogom gyűjteni. És most már figyelünk is arra, hogy megállunk és kimondjuk, hogy ez egy olyan gyönyörű délután, mert tavasz van és süt a nap.

Kint ülünk a teraszon, és van egy szép sárga nárcisz csokor az asztalon, és valami olyan béke van, hogy azt mondjuk: ezt *megőrizzük*. Erre emlékezzünk vissza, *akarattal eltesszük* a szép dolgokat emlékebe.

Vagy amikor nagyon kedves kapcsolatod van a gyermekeddel, az unokáddal és örömet hoznak neked, akkor megállsz, és azt mondd, hogy ezt *elteszem* magamnak. Mert ez egy olyan kedves, hogy erre visszaemlékezem.

A szeretetteljes, szép dolgokat kezdjétek el gyűjteni az életetekben. Mert nagyon sok szép dolog vesz körül minket, csak elrohanunk mellette, mert nem érünk rá egy percre sem megállni, míg a *raktárba* betesszük ezeket.

A Biblia azt mondja, hogy Isten *megjutalmazza* azokat, akik Őt szorgalmasan *keresik*. *Kétszeres áldást* ígér az Úr az Őt szeretőknek! Ha néhány példát nézünk a Bibliában...

Jób történetét mindannyian ismeritek. Itt most csak egy a nagyon fontos, a rengeteg megpróbáltatás után Jób kétszeresen kapta vissza mindazt, amije volt, mindazt, ami elveszett. Te is várd a *kétszeres kárpótlást* mindazért, amit az ördög ellopott tőled.

ÉSAIÁS 61,7–8.

7. Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvidenek örökségükben; ekként két részt örökölnék földjükbén, örökké tartó örömvük lesz.

8. Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a rablást és a jogtalanságot; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velük.

Tudsz-e ennek örülni? Gyalázatodért *kettős jutalmat* veszel! Mindazért, amivel az ördög megbántott, ami szomorúságot, fájdalmat okozott neked, amit elrabolt tőled. Mindazért kettős jutalmat veszel az Úrtól, de *előre nézz*, és az Úrra nézz! Hagyjuk abba a siránkozást, az önmagunk sajnálatát, és kezdjük el várni és kérni a *kétszeres kárpótlást*.

Isten neked is kész odaadni ezt, de meg kell *változni*. Nem üldöghelhetünk egy „áldozat” mentalitással, hogy valaminek történni kell már az életünkben, mert én ezt nem bírom már tovább, én ezt holnap már nem bírom tovább, valaki tegyen már valamit.

Hát kire várunk? Hogy valaki tegyen már valamit? A keresztényeknek van egy *végcéljük*. Nem úgy vagyunk, mint mások, hogy azt mondjuk, hogy mindenkinek meg kell halni egyszer. Nekünk az *Úrral való találkozás* a végcélnk!

Tehát mi egy öröm, egy boldog élet felé megyünk, az örök élet felé. És mindegy, hogy hogyan kezdődött az életed, mindegy akármilyen nehézséggel, akármilyen szomorúsággal, megaláztatással, sokkal fontosabb az, hogy *hogyan végzed*. Mert soha nincs késő!

Gondoljatos a latorra, aki a keresztén Jézus mellett fogadta el Jézust. Soha nincs késő. Nem mindegy, hogy hogyan végzed, ha nehéz volt a kezdet. Nem az a fontos. Fontos, hogy hogyan fejezed be.

Lehet, hogy az életed kezdetére, a gyermekkorodra nem voltál befolyással, hogy hová születtél, hogy mivé lettél. De arra, hogy hogyan fejezed be ezt az életet, *hogyan éled* már a mai délutántól az életedet, ez rajtad függ. Te is *alakíthatod*, hogy milyenné válik az életed.

Drága testvéreim, soha nincs késő, hogy *megfordítsuk* a dolgokat. Nincs késő, hogy kimásszunk az adósságból, nincs késő, hogy rendbe hozd a kapcsolataidat a szülőddel, gyermekeddel, szomszédoddal, kollegáddal, összes haragosoddal.

Nincs késő soha, hogy rendbe hozd a kapcsolataidat, hogy tegyél valamit ezért. Nincs késő, hogy megtaláld életed párját. Nincs késő, hogy rendbe tedd és kitakarítsd a házat, megműveld a kertet. Csak neki kell kezdeni, el kell kezdeni.

Ahhoz sincs késő, hogy tegyél valamit az *egészségedért*. Ne mondd azt, hogy felettem eljárt az idő, én már öreg vagyok, már beteg is vagyok. Nekem már mindegy. Nem mindegy! Sosincs késő, hogy te is tégy valamit, hogy egészséges testtel kerülj el az életed végéig.

Nem az a dolgunk, hogy üldögeljünk és mondogassuk, hogy milyen szerencsétlen vagyok. Valaminek már történnie kellene az életemben, mert így már nem bírom tovább. Mondd azt, hogy a gonosz eleget elrabolt már tőlem, elég! Most itt álljt parancsolok neki, és ezen túl *megteszem*, ami tőlem telik, hogy *Isten megtehesse*, amire én nem vagyok képes.

Nézzük meg az Ószövetségből Jákob példáját. Tudjuk Jákobról, hogy egy hazug, csaló, tolvaj volt, aki becsapta az apját, meglopta a testvérét, ellopta az elsőszülöttségi jogát. Tehát *önmagában bízott* csak, hogy ő megszerzi magának, amire neki szükséges, ahelyett, hogy Istenre bízta volna, hogy merre megy az élete, hogy őt akarja-e az Úr megáldani, vagy nem.

Kicsalta az elsőszülöttségi jogot, azután elkezdett félni. Elkezdett menekülni ez a Jákob. El kellett hagynia atyja házát, azután hosszú évek után, mikor már megunta nagyon ezt a számkivetettséget, akkor elindult hazafelé Jákob. Mert talán úgy érezte, hogy elég volt ebből a félelemből, elég volt ebből a bujkálásból. Nézzük meg, hogy mi történik, amikor elindul haza?

1MÓZES 32,22–27.

22. Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgáját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén.

23. Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije volt.

Jákob átküldte mindenét a folyón. Elérkezett Jákob arra a pontra, hogy akármim is van, semmit nem ér, ha nem élhetek békességben. Kész volt megvívni a *maga harcát*. Kész volt rendezni a *kapcsolatát Istennel*, mindenét átküldte a folyón, és ott maradt ő egyedül.

24. Jákob pedig egyedül marada és tusakodik vala övele egy férfiú, egész a hajnal hasadtáig. A Valaki!

25. Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben.

26. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.

Ez a pimasz Jákob, ez a csaló, ez a hazug. Mit mond Istennek? Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz. Látjátok ezt a hozzáállást? *Szükségem van* az áldásodra! Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz.

27. És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób.

A Jákob szó azt jelenti, hogy *csaló*, másoktól elvesz valamit. Tehát, itt maga Jákób azt mondta, hogy én a csaló vagyok. Hát én Jákób vagyok, én vagyok a Jákób. Nagyon sokszor, amikor Istentől kérsz valamit, vagy a helyzeted megváltozására imádkozol, vagy törekszel, akkor *szembe kell nézned magaddal*. Ki vagy te? Jákob vagy? Vagy mi vagy?

Nagyon sokan ott keressük a problémát az életünkben, hogy hát igen, a férjemmel nem lehet együtt élni, elviselhetetlen, örületesen horkol, állandóan meccset néz, nem is lehet vele beszélgetni, a főztömet semmire nem becsüli, és csak úgy mondjuk, hogy hát ő az oka annak, hogy az én házasságom ilyen, vagy olyan.

De végig gondolod-e azt, hogy *milyen veled* együtt élni? Milyen kedves vagy te, milyen okos vagy te, hányszor osztottad már ki, hányszor voltál vele kemény, udvariatlan? Milyen veled együtt élni? Nézzük meg már, ki vagy te, mi a te neved? Jákob a te neved? Te vagy az elviselhetetlen, a csaló, a hazug vagy a házsártos? Elég ennyi is, hogy nehezen elviselhetők legyünk.

Nézzünk először szembe magunkkal, mi *hol hibáztuk* el ezt a kapcsolatot, ezt az élet-helyzetet, hogy *változtatni* tudjunk rajta. Nézzük meg! Ha ezzel szembenézel, akkor olyan érzésünk kell, hogy legyen, mint Jákobnak volt, amikor szembesítették, hogy mi a te neved? Hát én vagyok a Jákob, csaló vagyok! – kimondta.

1MÓZES 32,28.

28. Amaz pedig monda: Nem Jákobnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel, és emberekkel, és győztél.

Ezek szerint az Úr szereti azt, aki ha csaló is, hazug is, hibás is – „emberből van” –, de oda mer állni, és azt mondja, hogy – Uram, én ilyen vagyok! Ez vagyok, hát ezzel kezdj valamit, ami én vagyok, ebből csinálj te egy szentet most.

És azt mondja Isten: Legyen a te *neved* Izrael. Tehát küzdöttél Istennel és *győztél*. Oda kell állnunk az Úr elé, hogy a győzelem a miénk is lehessen. Nincsenek reménytelen esetek az életünkben, nincsenek megoldhatatlanok gondok.

Néha úgy tűnik, hogy az alagút végén sosem látszik már a fény, de akkor sincs reménytelen eset. Addig kell *küzdenünk*, amíg a változás be nem áll az életünkben, de ehhez meg kell tennünk a magunk részét.

Küzdenünk kell mindaddig, amíg meg nem *szabadulunk* a múltunktól, a haragunktól, a meg nem bocsátásoktól, és mindaddig, amíg el nem *vesszük* mindazt, amit az Úr Jézus az Ő kereszthalálával nekünk *megszerzett*. Ez jár nekünk, ez az áldás a *miénk*. Kétszeres áldás jár nekünk mindazért, amit elszenvedtünk.

De mindez nem fog megtörténni, ha csak ülsz és sajnálsz magadat, és azt mondod, hogy már valaminek történni kellene, mert már nem bírom tovább. És nem igaz, hogy ezt az Isten csak tétlenül nézi, ami énvelem történt.

Ha Jákob csak ült volna ott a patak partján, amikor átküldte mindenét, és elkezdett volna siránkozni, hogy itt most már valaminek meg kellene változnia, mert én ebben az üldöztetésben nem akarok tovább élni, akkor még mindig ott ülne a patak partján. De ő azt mondta, hogy semmi, amim van, nem ér semmit, Isten áldása nélkül, és az *áldásért tusakodott* Istennel.

Vannak csodatévő erők Isten királyságában. Nem egyszer látjuk ezeket a csodákat, de ahhoz is tenned kell valamit, el kell jönnöd az alkalomra, el kell jönnöd ide. A szívedben ott kell lenni a *kívánságnak* és a *hitnek*. Mert a hit cselekedetek nélkül halott, mondja a Jakab levélben.

Ha te semmit nem teszel, és azt mondod, hogy na, jól van, hallottam róla, hogy Isten csodát tud tenni, hát akkor most ülsz és vársz, és majd jön az a csoda. De már mikor jön az a csoda? Már szerda van, de még mindig nincs itt az én csodám. Azután holnap pedig már csütörtök van, fizetési határidő. Na, mutasd meg Uram, hol az a csoda? Lesz ebből csoda? Nem!

És a *hiba nem Istennél* van! Ne te várd Istent, hogy mikor hozza már a csodádat, hanem Ő vár rád, hogy *mikor mozdulsz* már meg, mikor lépsz már ki? Indulj már, tegyél már! Lépjél

már, kérjél már, imádkozz már, higgyél már – és megkapod. Ha a kiszáradt patakod mellett ülsz, akkor állj fel és menj tovább.

Egy mondást is olvastam, hogyha tíz éve *megdőglött* a lovad, akkor *szállj le róla*, és menj gyalog, vagy keress másikat! Ez valóban így van az életünkben, hogy ugyanazon az egy gumicsonton *rágódunk*.

Akivel találkozunk, mindig elmeséli ugyanazt és ugyanazt, sőt színezi. És a korral ez a mese mindig hosszabb lesz. Van tapasztalatunk ebben. Úgyhogy mindig hosszabb lesz, mindig színesebb, a főszereplő mindig pozitívabb. Aki bántotta őket, az mindig feketébb és mindig gonoszabb lesz, ahányszor elmeséljük a történeteket. Hát ne meséljük ezeket.

Azt meséljük, *hogyan áldott* meg minket az Úr! Észre kell venni, ha nincs rajta Isten kenete abban, amiben vagy. Észre kell venni, hogyha *testből* kezdtem el valamit, nem fogom tudni áldással befejezni. Meg kell állni, abba kell hagyni és el kell indulni egy *másik úton*.

Nincs semmi fontosabb a nyugalmadnál, annál, hogy Istennel *jó kapcsolatod* legyen és békességben élj. Azt semmi nem tudja pótolni az életedben, hogy nyugodtan kelsz fel, nyugodtan fekszel le. És mindegy, hogy hány embert teszel boldoggá, ha te magad boldogtalan vagy. Nem vagy Isten akaratában.

Nagyon sokan mondják, hogy én feláldoztam magam az emberekért, én ennyi embert tanítok, én ennyi embernek segíték. De este én olyan fáradt vagyok, én olyan szomorú vagyok, mert ki segít nekem, ki fog majd engem ápolni? Ugye ez megint az *önsajnálathoz* egyik formája. Ha te nem vagy boldog, mindegy hány embernek segítettél.

Van egy Istentől való elhívásunk, van egy akarata az életünkre, amiért az Úr Jézus a vérét adta a kereszten. Be kell kerülnünk *Isten akaratába*, hogy ezt az *ellátást megszerezhessük* magunknak. Azt kell mondanunk, hogy most már tisztán látom mit tett az ellenség velem, de én le fogom győzni ezt, mert *mindenre van erőm a Krisztusban*, aki engem megerősít!

Isten *megígérte*, hogy jó dolgokat fog hozni az életünkbe, de nekünk is meg kell tennünk a *magunk részét*. Azt nem szabad elfelejtenünk, hogy nekünk is van tennivalónk. Mi vagyunk az Úr keze, lába, szája.

Ha mi nem megyünk el oda, ahol hirdetni kell az Evangéliumot, ha nem tesszük meg valakiért, amit adni kell, amit kérni kell, amit mondani kell, akkor nem fog működni. Tehát, Isten akaratában akkor vagy, ha a *helyeden* vagy, és azt *teszed*, amit Ő számodra előre elkészített.

Amikor meghalt Mózes, Józsuének kellett bevinnie a népet az ígért földjére. Amikor átvette az irányítást, így szól Isten Józsuéhoz:

JÓZSUÉ 1,2–3.

2. Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mindez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik, az Izrael fiainak.

Mit mondd itt az Úr? Hogy figyelj, meghalt Mózes, most már csak üljetek nyugodtan, várjatok, majd odaviszlek benneteket? Nem! Azt mondta, hogy *kellj fel*, és menj át a Jordánon! Tened kell valamit, menj át!

3. Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szólottam Mózesnek.

Mit kell tennie? Rá kell tennie a talpát, oda kell *mennie*, ahol az áldásokat, a földet az Úr *elkészítette*. Isten nekünk *adott* mindent, ami kell a boldog életünkhöz. De ez nem fog bejönni, ha csak ülsz és morogsz, s várod, hogy valaki majd tesz valamit, valami majd történik, mert így nem bírom tovább.

Isten azt mondta, hogy minden hely, *amire rátesszük* a lábunkat, az olyan, amit nekünk adott. De a lábadat *neked* kell felemelni, a lábadat neked kell odatenni, mert különben nem tudod *birtokba venni* ezt a helyet. *Kellj fel*, tedd meg a magad lépését, hogy *elvehesd* azt, ami neked készült, hogy megváltozhasson végre az életed. Ha nem emeled fel a lábadat, nem tud érted tenni senki, semmit.

Én most itt állok egy helyben, és oda kellene mennem, akkor akármekkora fuvallatot kapok innen a hátam mögül, egy hatalmas isteni erőt, akkor hasra fogok esni. Mikor fogok tudni odamenni? Ha felemelem a lábamat, majd leteszem. Azután Isten segítségével felemelem a másikat is. Ha nehezen megy, akkor is elindulok.

Először is meg kell *változtatni a gondolkodásunkat*. Ne pazaroljunk el egyetlen napot sem az életünkből, hogy sajnáljuk magunkat. Mindenkinek vannak problémái, minden országnak is vannak problémái.

Az *ellenség* ott van mindenütt. Nehogy azt higgyétek, hogy elment nyugdíjba. Mint ordító oroszlán szertejár, keresve kit nyeljen el. Alig várja, hogy odakaffantson valahová, de nincs foga, ezt már tudjuk, csak ijesztgetni tud benneteket. És ha megijedsz, akkor ott maradsz a száraz patakod mellett, és csak keseregni tudsz.

Mi az Úr gyermekei vagyunk, az Ő személyes *követei* vagyunk itt a földön, és nekünk kell vele *együttműködve*, elvégezni mindazt, ami az életünkben a mi dolgunk. Hiszitek-e, hogyha megkérdezitek Istent a dolgokat felől, ami problémás, hogy válaszolni is fog? Én hiszek benne, én meg szoktam kérdezni.

És kérdezd meg, hogy *mit tehetsz* a házasságodban. És fejezd be azt, hogy mindig *másokat hibáztat*sz, vagy a gyermekeddel való kapcsolatodban, vagy a szomszédoddal, vagy a munkatársaddal, vagy a főnököddel lévő helyzetben.

És mondd azt, hogy Istenem, ha *mutatsz* akármilyen kicsi dolgot, amit én megtehetek, kész vagyok rá, hogy megtegyem. Mert ott a *szándék* a szívemben, hogy *változtassunk* együtt ezen a dolgon.

Vagy megnézed a számláidat, és azt mondod, hogy Istenem, elborítanak ezek a kiadások, mit tegyek Uram? És lehet, hogy azt fogod válaszul kapni, hogy ne költskezz annyit. Hoppá! Ez is válasz. Nem mindig azt a választ kapjuk, amit mi szeretnénk hallani.

De ha igazából *keresed* az Úr akaratát, és az Ő útmutatását, akkor, el kell *fogadni* az Ő választát akkor is, amikor az neked nem tetszik. És el kell gondolkodni rajta, hogy miért azt kaptad.

ÉSAIÁS 60,1.

1. Kelj fel, és tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.

Ez azt jelenti, hogy keljetek fel. Hogy *kelj fel* végre! Van egy dicséretünk, hogy kelj fel és gyógyulj! Kelj fel, és gyógyulj. Gyere ki, gyere ide, te is tegyél valamit. Cselekedd meg a *hit cselekedetét*. Valamit tenned kell. Ne csak ülj és nézd otthon a rendetlenséget, hogy el kellene valakinek mosogatni, mosni is kellene, a gyerekek is olyan elhanyagoltak, nem is tudom, hogy miért vagyok ebben a romos házban.

A kertemben is térdig ér a gaz, a kocsit valakinek le kellene mosni, de hát én fáradt vagyok, nekem nincs rá erőm. Így is lehet élni. Azt mondja Isten, tenned kell valamit, mozdulj. Kelj fel, és tegyél valamit.

Amikor jönnek a tragédiák az emberek életében, akkor nagyon sokan azt kérdezik, hogy hol van akkor az Isten? Hol van most az Isten? Drága testvéreim, *ahová tettétek*, amikor jól ment a dolgotok.

Kevesen kérdezik meg, amikor ragyogóan megy az életük, hogy hol vagy Uram, hadd adjak hálát neked? Hadd *dicsérjelek* téged, mert olyan boldog vagyok. Hol vagy Uram, hadd adakozzak neked? Hol vagy Uram, mert engem most boldoggá tettél!

De mikor jön a baj: hol van az Isten, hogy ezt megengedte? Hol vagy Istenem, hogy ez megtörténhetett velem? Hol vagy Isten, hogy *nem segítesz meg* engem? Ugye, akkor vesszük elő mindig az Urat, amikor baj van, akkor keressük, hogy Ő hol van? Hát ott, *ahová tettük* az életünkben.

Ha *fő helyre* tettük az életünkben, akkor ott van az örömben is, ott van a bajban is. Ha *félretettük*, mert most nincs rá szükségünk, akkor hiába szólongatod, mert nincs ott a hited, hogy Ő fog kihozni téged. Ha *figyelmen kívül* hagyjuk Őt, akkor *nem tud* az életünkbe beavatkozni és segíteni, hiszen szabad akaratot adott nekünk.

Nagyon sok minden van, amire én is képtelen vagyok, ti is képtelenek vagytok. Van, amit az ember képtelen megcsinálni. De rájöttem, hogy a *csodák*, azok nem a „képtelen vagyok rá”, hozzáállásból következnek, hanem a „meg tudom csinálni” hozzáállásból.

Az én már képtelen vagyok, hogy meggyógyuljak, képtelen vagyok rá, hogy menni fogok, én már képtelen vagyok rá, hogy kikerüljek ebből az adósságból, én már képtelen vagyok egy rendes munkahelyet találni. Lesz ebből csoda? Ebből a *hozzáállásból* nem!

Meg tudom csinálni az *Úrral együtt!* Kinek kell megcsinálni? Nekem. Mert, ha te megteszed azt, amire képes vagy, Isten hozzáteszi azt, amire képtelen vagy. Ne csak üldögeljünk és imádkozzunk a csodákért, mert a csodákat sokszor azért kérjük, hogy nekünk ne kelljen semmit sem csinálni. Ugye?

Uram, akkora adósságot halmoztam fel, hogy ki sem látszom belőle. Drága Édesatyám, tanítottak minket arról, hogy te eltünteted az adósságokat. Kérlek, tüntesd el az adósságomat! És nem tűnik el az adósság.

De ha azt mondd, hogy: – Uram, mit tudok én csinálni, hogy kikerüljek ebből a helyzetből? És azt mondja, hogy takarékoskodj. És veszem a kis kockás füzetemet, és naponta felírom, hogy mennyire kell megfognom minden fillért.

Mert a *szándék* ott van a szívemen, hogy visszafizessem a hitelemet. Elkezdjük a füzetbe írni, hogy mire mennyi jut, mert ott a szándék, hogy *én is tegyek* valamit, hogy ebből a helyzetből kikerüljek.

Volt az életünknek egy ilyen szakasza, amikor meg volt ez a kockás füzetünk, és a lányom vezette. Megvolt, hogy mennyit lehet enni. Akkor szerettem meg a zsíros kenyeret. Ma is nagyon szeretem. Akkor megvolt, hogy mennyi pénzt költhetünk ételre, mert volt valami, amit ki kellett fizetnünk. És meg tudtuk csinálni.

Nem voltam még az Úrban, nem voltam újjászületve, de józan ésszel akkor is tudtam, hogy nem várhatom azt, hogy jön majd valaki, aki hoz majd nekem egy nagy adományt, és majd eltűnik minden adósságom. Tudtam, hogy nekem is van dolgom ebben.

És képzeljétek el, hogyha én felhalmozok egy csomó adósságot. Mondjuk, én szerettem hitelkártyára vásárolni. Most már elvették tőlem, nincs hitelkártyám, mert az embert nagyon nagy *felelőtlenségre* ösztönzi. Akkor is vásárolhatsz vele, ha nincs pénzed.

Azután majd hó végén, vagy két hónap múlva kiderül, hogy háromszoros kamattal kell visszafizetned ezt a pénzt. Ez nagyon nagy *csapda*, főleg annak, aki nagyon szeret vásárolni. Nahát, én ezek közé tartozom, úgyhogy nincs hitelkártyám egy ideje, és nem használhatom.

De amikor kiderül, hogy a hitelkártyámon felhalmoztam egy csomó adósságot, s akkor az Úr, huss, eltörölte – mit gondoltok, a következő héten mit csinálnék? Tovább vásárolnék ugyanazzal a hitelkártyával, és ugyanúgy felhalmoznék egy csomó adósságot.

A *tanulást*ot nekem le kell vonni, ha én hibáztam. A gyermekekkel is levonadjuk a tanulást, ha valamit nem végeznek el, ha valamit rosszul csinálnak, tudniuk kell, hogy ezt így nem szabad. Nekünk is tudnunk kell, hogy ezt így nem szabad.

Tehát néha nem azért nem jön a csodád, mert Isten nem hallotta meg, vagy nincs az Ő akaratában, hanem azért, mert meg akar tanítani téged valamire, hogy nem lehet ilyen *felelőtlenül* szórni a pénzt.

Nézzünk még egy példát az Ószövetségben, néhány embert, akit Isten használt:

BÍRÁK 6,6–10.

6. Mikor azért igen megnyomorodott az Izrael a midiániták miatt, az Úrhoz kiáltottak az Izrael fiai.

7. Mikor pedig kiáltottak az Izrael fiai az Úrhoz Midián miatt:

8. Prófétát küldött az Úr az Izrael fiaihoz, és monda nékik: Azt mondja az Úr, Izrael Istene: Én vezettelek fel titeket Egyiptomból, és hoztalak ki titeket a szolgálatnak házából.

9. És én mentettelek meg benneteket az Egyiptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezükből, akiket kiűztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket.

10. És mondék néktek: Én az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne féljétek az emoreusok isteneit, kiknek földjén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómmra.

Itt az történik, hogy amikor Izrael a midiániták elnyomása alatt élt, akkor nagyon-nagyon fel voltak háborodva – mint a pusztában is többször –, és *felkiáltottak* az Úrhoz: kihoztál minket Egyiptomból a húsos fazekak mellől, és itt nyomorgunk, ennivalónk sincs.

Itt is hasonlóan kezdtek: igen, kihoztál minket, és most itt vagyunk, de a gabonánkat is elveszik, az ételünket is elveszik, teljes elnyomásban vagyunk; hát hol van az az Isten, aki kihozott minket Egyiptomból?

S azt mondta nekik Isten, hogy *nem hallgattatok* az én szavamra! Most „kalamajkában” vagytok? Ha kezdetektől fogva hallgattatok volna rám, akkor most nem kerültetek volna ide. Mi is sokszor vagyunk így, ha kezdetektől fogva hallgattunk volna az Úrnak szavára, nem kerülnénk néha olyan helyzetbe, ami számunkra nagyon kellemetlen.

BÍRÁK 6,11–16.

11. És eljőve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, amely Ofrában van, amely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon éppen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse azt a midiániták orcája elől.

12. Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiú.

Ez a történet Gedeonról szól. Gedeon elbújt a pajtába, ott csépelte a gabonát, hogy valamit megtakarítson maguknak is. Ez nem azt jelenti, hogy olyan hős és bátor volt, aki éppen elbújva csinált valamit.

És akkor azt mondja neki az angyal, hogy az *Úr veled van erős férfi*. Azt hitte talán, hogy gúnyolódna vele. Nem egészen így volt, de *hajlandó* volt. Az Úr azt látta már Gedeonban, *amivé lehet*, hogy erős lehet ez a Gedeon.

13. Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? ...

Biztos, hogy Istent már akkor is fárasztotta ez a beszéd: Uram, hát miért vagyunk mi ebben a helyzetben? Hát mit tettünk mi, hogy már megint büntetsz minket?

... És hol vannak minden Ő csoda dolgai, amelyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Egyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a midiániták kezébe.

14. És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izraelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged?

Hát eléggé meghökkent Gedeon, amikor Isten azt mondja neki, hogy menj el és szabadítsd meg Izraelt, amikor a pajtában elbújva csépelgeti a kis gabonát, hogy legyen mit enniük.

15. És monda néki: Kérlek Uram, miképpen szabadítsam én meg Izraelt? Ímé az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában.

Tehát elkezd szabadkozni. Uram, hát én kicsi is vagyok, szegény is vagyok, bátor se vagyok, ügyetlen vagyok, én senki sem vagyok. Hát pont én menjek megszabadítani Izraelt?

16. És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert.

Másik fordítás szerint mondhatjuk úgy is, *mintha egy ember* volna. Úgy látszik, Isten a leggyávabbat választotta ki Gedeon esetében, mert még többször próbát is tett Gedeon. Ismerjük a történetet.

Igazán, ha te vagy Uram, akkor ezt az áldozatot megemészti a tűz!? Ha te akarod Uram, hogy győzzünk, akkor a gyapjumat is kiteszem, és ha nedves marad... Tehát még több bizonyosságot is kért Gedeon, annyira nem volt megelégedve magával.

Nem tudhatod, hogy Isten *mit kér* majd tőled. Nem tudhatod, hogy amiben te magadat kicsinek, gyávának, képtelennek tartod, és ha Istentől jön egy vezetés, menj erre, és tedd ezt, mert én veled vagyok, én küldelek téged – sikerülni fog és *győzelemre* fog vinni. Hidd el neki és keresd az Úr arcát.

El sem tudjátok ti azt képzelni, hogy én tizenöt évvel ezelőtt, amikor újjászülettem, hogy milyen voltam. Életemben nem olvastam a Bibliát. Sanders pásztornak alkalmakat szerveztünk Győrben, mert az úgy tetszett nekem, hogy ő ingyen gyógyít. Mentünk az alkalmakra, és én minden egyes alkalmat szó szerint végigbömböltem.

Mert annyira tetszett nekem az üzenet, hogy *Isten úgy szeret* engem, ahogy vagyok, hogy Jézus elvitte minden bűnömet, hogy minden meg van bocsátva. Hogy Jézus sebeiben én meggyógyultam. Akkor még tele volt mindkét zsebem gyógyszerekkel, és én csak sírtam, és sírtam, és bögttem fél éven keresztül.

Hát megmondom őszintén, olyan jól is esett, hogy jól kibőgtem magam, és megkönnyeb-bülten hazamentem. A mai eszemmel azt mondom, hogy az egy *megszabadító kenet* lehetett. Igen ám, de fél év múlva azt mondta Sanders pásztor, hogy holnaptól te vagy a pásztor, és tápláld az én nyájamat.

Én? Én? Aki még az Újszövetséget sem olvastam el? Én álljak ki, és én tanítsak másokat? Mondtam, hogy ez teljes képtelenség. Mindenfélét megpróbáltam mondani, hogy nekem szám az van ugyan, de a fejem üres. Hát üres kútból nem lehet mit meríteni. Hát egy Igét nem tudok, hát miből fogok én tanítani?

Ő azt mondta, hogy az Úr azt mutatta, hogy te vagy a pásztor! Látjátok milyen hatalmas az Úr! A legképtelenebb helyzetekből is képes kihozni az embert. Kétszáz kazettát kellett meghallgatnom azon a nyáron, abban az időszakban.

És elkezdtem tanulni, hogy megtegyem a *magam részét*. Mert az egy dolog, hogy az Úr *nem hagy cserben*, az egy dolog, hogy a Szent *Szellem segít*, de ha én nem tudok miből meríteni, ha nincs *bennem Isten Igéje*, ha én magam nem ismerem az Urat, akkor hogyan fogom én tudni táplálni az én nyájamat?

A mai napig hálás vagyok a testvéreknek, akik ezt a vergődést tizenöt évvel ezelőtt végigél-ték a kis cédulámmal, amikor kiálltam, hogy felolvassam, amit szerettem volna átadni nekik. De Isten elvégezte. Odáig elhozott, hogy ma nektek prédikálhatok. Ilyen nagy az Ő kegyelme.

Gedeonnak is akart kegyelmet adni az Úr, de ő folyamatosan azt mondogatta, hogy ő nem alkalmas. Ne mondd Istennek, hogy te képtelen vagy rá. Őreá nézzetek, hogy Ő *mivé tehet* benneteket. Dicsőség az Úrnak!

1Sámuel 16,1-ben az áll, hogy Sámuel kesergett Saul bukása miatt. Mit mondott neki Isten? Meddig fogsz még báncógni, én már választottam valaki mást. Ha te nem mész, Isten *választ valaki mást*.

Ha te elkezdesz keseregni, hogy elvesztettem a munkámat, elveszett a munkahelyem, nem tudom, mihez fogok kezdeni... Isten már *választott* neked egy jobbat. Arra tekints, amit Ő tud adni neked, és azzal kelj fel minden nap, hogy Istennek *van számomra egy jobb állása*.

Ne azt mondogasd, hogy nem tudom, mihez fogok most kezdeni, nem tudom, mit fogok most csinálni az életemmel, valaki most már tegyen velem valamit, valaminek már történnie kell, mert így nem lehet tovább bírni...

Istennek van számodra egy jobb állása! De addig is, amíg odahaza vagy, kelj fel reggel, és tegyél valamit. Kapáld meg a kertedet, mosd le a kocsidat, takarítsd ki a lakásodat. Főzzél valakinek egy tál ételt, segíts valakinek a szomszédodban, *tegyél valamit*.

Mert a tehetetlenség, az *önsajnálát* nagyon hamar eluralkodik rajtad. Keresd meg az Igét, és a szíved hozd *összhangba* Isten ígéretével: Istennek *van számomra* egy jobb állása, Istennek *van számomra* egy jobb helyzete, egy jobb megoldása, egy jobb társa, egy jobb anyagi lehetősége. Még egy történet, és befejezem.

A 2Királyok 7. fejezetéből a történetet mondom csak el. A kapu előtt pedig volt négy belpoklos férfi, akik azt mondták egymásnak, hogy miért maradunk itt, hogy meghaljunk éhen? Tehát négy belpoklos van kint a városkapuban.

Megállapítják, ha itt maradunk, meghalunk. Itt ülhetünk, de meghalunk. Ha azt határozzuk, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, akkor ott halunk meg. Ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg.

Tehát megállapítják a helyzetet. Ha itt ülök a kapuban, itt halok meg, ha bemegyek a városba, ott sincs élelem, ott halok meg. Mindenképpen meghalok. Hoznak egy döntést. Gyertek el, szökjünk el a szíriabeliek táborába. Ez az ellenség volt. Ha meghagyják az életünket élünk, ha megölnék, meghalunk.

Még mindig ugyanott vannak, mintha ülnek a kapuban, de adtak maguknak egy *lehetőséget*. Tehát szökjünk az ellenség táborába, ha meghagyják az életünket élünk, ha nem, akkor meghalunk. Akkor is meghalok, ha itt ülök, akkor is meghalok, ha bemegyek a városba, de *tegyünk valamit*.

És tudjuk az Igéből a történetet, hogy bemennek a táborba, az Úr egy *csodát tesz*. A tábor már üres, mire bemennek, mert az Úr lódobogást, csatazajt hozott az ellenségre, akik azt hitték, hogy hatalmas sereg jön feléjük, és mindenüket elhagyva, elhagyták a táborot. Otthagyták a lovaikat, otthagyták az élelmüket, a sátrukat.

A négy leprás pedig bement, és mindenüket elvett. Miért? Mert azt mondták, hogy *tegyünk valamit!* Mert ha csak itt ülünk, meghalunk, ha bemegyünk, meghalunk, hát *tegyünk valamit*. Tettek valamit, és *Isten hozzátette* azt a csodát, hogy megtalálták az élelmüket. Tehát, *megkapták* azt, amit az Úr tudott velük cselekedni.

Ha túl sok a tennivaló, változtass rajta. Ha nem tetszik a házasságod, változtass rajta. Ha utálsz a munkádat, akkor keress másikat, vagy találd meg abban az örömet, amiben vagy. Keress egy picit örömet abban a munkában, ha nem tudsz elmenni máshová.

Ha a gyermekeddel problémád van, *változtass* rajta. Ha tele vagy adóssággal, kezdj el takarékoskodni, hogy kimáshass belőle. És ne mondd tovább, hogy valakinek valamit tennie kellene, mert ez így nem mehet tovább.

Valaminek meg kell változnia az életében, mert ezt nem bírom tovább, hanem azt kell mondani, hogy *megteszem*, ami tőlem telik. Mondjuk ki: *Megteszem, ami tőlem telik, hogy Isten hozzátehesse a magáét! Ámen.*

A Lukács 19,2–6. versekben található Zákeus története.

LUKÁCS 19,2–6.

2. És ímé, volt ott egy ember, akit nevéből Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő volt, és gazdag.

3. És igyekezett Jézust látni, ki Ő; de a sokaságtól nem láthatta, mivelhogy termete szerint kis ember volt.

4. És előrefutván felhága egy eperfüge fára, hogy Őt lássa; mert arra volt elmenendő.

5. És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.

6. És sietve leszállt, és örömmel fogadta Őt.

Zákeus egy alacsony termetű, pici emberke volt. Jézus arra járt, és Zákeus nagyon szerette volna látni Jézust. Nagy volt a tömeg, egy pici, alacsony termetű embernek a tömegben semmi esélye nem volt erre.

Zákeus ott volt, és nagyon szerette volna ma látni Jézust. Már jött Jézus, Zákeus körül nézett, hogy mit tudna tenni. Meglátott egy fát, és felmászott erre a fára. Nagyon jó kilátása volt, ő volt a legjobb pozícióban. A legjobban ő látta Jézust, mert a többi embernél is magasabbra került. Már nem volt hátrány az ő alacsonysága.

A történetből látjuk, hogy Jézus arra ment, és valószínűleg valami vonzotta őt Zákeusban, mert felnézett a fára, meglátta őt, és azt mondta neki, hogy gyere le onnan fentről, mert ma nálad fogok vacsorázni.

Hát ilyen helyzetből, amikor olyan pici vagyok, hogy ki sem látszok a tömegből, még esélye sem volt rá Zákeusnak, hogy meglássa Jézust – hazavihette Őt vacsorára. Hatalmas az Úr! Mit csinált Zákeus. Tett valamit! Megkereste a *megoldást* és tett valamit. Fogalmunk sincs, hogy mi mindenre vagyunk *képesek, együtt az Úrral*.

Felejtjük el a múltunkat, felejtjük el az összes hiányosságunkat, és foglalkozzunk azzal, amire *képesek* vagyunk, és ne sajnáljuk magunkat, ne fetrengjünk az önsajnálatban. Álljunk fel a folyónk mellől, amelyben nincs víz, és lépünk tovább.

Kezdjük azzal: Uram, mutasd meg, hogy mit tehetek én! Ha fel kell mászni a fára, akkor megteszem. *Hajlandó* vagyok mozdulni, hajlandó vagyok lépésre emelni a lábam. Ahogy készültem, még eszembe jutott egy dolog.

Ha megnézzük az Újszövetségben a gyógyulási történeteket, amikor Jézus gyógyított, nem azt mondta a Bethesda tavánál, hogy gyere drágám, majd felemellek, és majd megtanítalak járni. Mit mondott? *Kelj fel*, és vedd a nyoszolyádat!

Mit mondott a vérfolyásos asszony? Ha csak a ruhája szegélyét *érintem* is... És tisztátalan léte, kiment a tömegbe, kockáztatva, hogy bárki elkaphatja. Odament, és megérintette a ruháját. *Tett valamit*. Tehát *kelj fel*, és járj.

Azt mondta Jézus, hogy *kelj fel*, és vedd fel a nyoszolyádat. Menj és mosd meg a szemed a tóban és visszanyered a látásodat. *Tegyél* te is valamit. Tedd meg, ami a *te részed*, hogy Isten *hozza tudja tenni* azt, amire te képtelen vagy.

Köszönöm az Úrnak, hogy megadta nekünk a szívünkbe azt a világosságot, amire mindenkinek szüksége volt. És hiszem, hogy az *Úrral együtt erősek* vagyunk. Az Ő erejével vagyunk erősek, de nem várhatjuk ülve, magunkat sajnálva, várva a csodánkat.

Köszöntjük az Úr Jézus szeretetével azokat, akik ma először vannak itt. Már *elegendő hitnek* tekinti Isten, hogy eljöttetek ide a mai napon. Ez már egy *hitcselekedet* volt. Elhozott téged a hited ide, mert amit kapni szeretnél, elkészítette neked az Úr.

De van egy nagyon fontos, ennél sokkal fontosabb dolog, amire soha nincs késő, hogy *behívd Őt a szívedbe, elfogadd Őt az életed Urának és Megváltójának*, és attól kezdve együtt jártok. Újjászületsz, üdvösséged lesz, és ez nem csak annyit jelent, hogyha a fizikai testnek vége van, akkor a mennyországba kerülsz, hanem Isten *áldásait megkapod az életedbe*.

Ha hiszed a szívedben, hogy Jézus a Krisztus, meghalt és feltámadt Istennek Fia, akkor mondd velünk a következő imádságot. Hangosan és hittel kell kimondani a száddal.

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek Jézus, legyél az én Uram. Kérlek Jézus, legyél az én Megváltóm. Kérlek Jézus, legyél az én Gyógyítóm. Kérlek Jézus, legyél az én Szabadítóm. Megvallom, hogy Jézus az én Uram, Jézus az én Megváltóm, Jézus az én Gyógyítóm, Jézus az én Szabadítóm. Én meg vagyok váltva Jézus vére által, örök életem van Krisztusban, mert újjászülettem Krisztusban. Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől és ez örök időre szól. Köszönöm Uram az életemet, köszönöm a megváltásomat, köszönöm a gyógyulásomat, köszönöm a szabadulásomat. Tiéd minden dicsőség és minden hála. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Ámen!

Az üdvösségi ima elmondása után a kézrátételes imára kerül sor.

Áldottak vagytok! Él az Úr! Mindenki boldogan megy haza, hogy ma tenni fogok valamit, mert soha nem késő! Áldjon és őrizzen az Úr benneteket! Dicsőség Istennek! Ámen!